

Tek Boynuzlu Atın amurlu Toynakları

Yavuz DEMİRKIRAN

Tek Boynuzlu Atın Çamurlu Toynakları

Yavuz DEMİRKİRAN

Ormanın kenarındaki güneşli bir çayırda Pearl adında bir tek boynuzlu at yaşardı. Tüyleri bulut kadar yumuşak, pastel pembe yelesi hafif dalgalar halinde akardı. Kocaman gök mavisi gözleri ve ışıpta parıldayan sedefli, sarmal bir boynuzu vardı. Pearl gümüş toynaklarını parlak tutmayı ve soluk mavi kuyruk kurdelesini kusursuzca bağlamayı severdi. Her sabah toynaklarını aynalar gibi parlayana kadar cilalardı.

Pearl saatlerce yelesini fırçalar, toynaklarını cilalardı. Çamurlu yollardan ve dağınık oyunlardan uzak dururdu. "Tüylerimi temiz tutmalıyım," derdi. "Çamur bana göre değil." Diğer hayvanlar Pearl'i severdi ama onun kirlenmeyi sevmediğini bilirlerdi. Toprakta oynarken Pearl uzaktan izler, toynaklarını lekesiz, kurdelesini düzgün tutardı.

Bir gün şiddetli yağmur yağmaya başladı. Yağdı da yağdı ve çayır çamura döndü. Dereler genişleyip derinleşti. Pearl kuru mağarasından izliyor, temiz olduğu için seviniyordu. Ama alçaktaki çayırdaki arkadaşları için endişeleniyordu. "Umarım güvendedirler," diye düşündü, yükselen suya bakarak. Endişeyle toynaklarını cilaladı ve yağmurun durmasını bekledi.

Sonunda yağmur durdu ama çayır sular altında kalmıştı. Pearl uzaktan incecik bir sesin yardım istediğini duydu. Bu, sarkık kulaklı ve küçük kırmızı atkılı, kum rengi küçük bir tavşan olan Finn'di. Suyla çevrili küçük bir çim adasında mahsur kalmıştı. "İmdat!" diye bağırdı. "Yüzmeyi bilmiyorum!" Pearl'in kalbi hızla çarptı. Yardım etmek istiyordu ama yol çamurluydu.

Pearl derin bir nefes aldı. Finn'e yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Çamura adım attı ve parlak toynakları çamura gömüldü. "Ah, toynaklarım!" diye soludu. Ama yoluna devam etti. Ayaklarının altında çamur şapırdadı, tüylerine çamur sıçradı. Sığ bir dereден geçti, soğuk su bacaklarının etrafında döndü. Durmadı. Finn'e ulaşmalıydı.

Pearl Finn'e ulaştığında Finn soğuktan ve korkudan titriyordu. "Sırtıma çık," dedi Pearl yumuşak bir sesle. Finn sırtına tırmandı, yelesine sımsıkı tutundu. "Teřekkürler, Pearl!" dedi. "Çok cesursun!" Pearl gülümsedi ama tüylerinden çamur damladığını hissediyordu. Aldırmadı. Finn'in güvende olmasına sevinmişti. Ama sonra bir yardım çağrısı daha duydu.

Bu, büyük gür kuyruklu ve parlak kehribar gözlü, kızıl kahverengi bir sincap olan Hazel'di. Sular altındaki çayırın ortasında yüzen bir kütüğün üzerinde mahsur kalmıştı. "Bana yardım et!" diye bağırdı. "Kıyıya ulaşamıyorum!" Pearl daha çok çamurdan ve sudan geçmesi gerektiğini biliyordu. Çamurlu toynaklarına baktı ve iç çekti. Ama Hazel'ı bırakamazdı. Yeniden ilerlemeye başladı.

Pearl çamurlu suda yürüdü, toynakları kayıp durdu. Su burada daha derindi ama yoluna devam etti. Kütüğe ulaştığında Hazel sırtına atladı, rahatlamayla cıvıladı. "Sen bir kahramansın, Pearl!" dedi. Pearl'in tüyleri artık çamur içindeydi, yelesi dolaşmıştı. Ama içinde sıcak bir ışık hissetti. İki arkadaşını kurtarmıştı.

Sonra Pearl çamurlu bir çukurdan incecik bir ciyıklama duydu. Bu, yumuşak ten rengi yüzlü ve minik siyah düğme gözlü, küçük kahverengi bir kirpi olan Bramble'dı. Çamura saplanmıştı, korkudan kıpırdıyamıyordu. "Çıkamıyorum," diye fısıldadı. Pearl diz çöktü ve onu nazikçe sırtına itti. "Sorun yok, küçüğüm," dedi. "Seni tuttum." Bramble kıvrıldı, kendini güvende hissetti.

Artık Pearl'in üç yolcusu vardı: tavşan Finn, sincap Hazel ve kirpi Bramble. Pearl çamurun ve suyun içinden geri dönerken hepsi sınıksız tutundu. Çamur koyuydu, su soğuktu ama Pearl durmadı. Hepsini güvenliğe ulaştırmaya kararlıydı. Gümüş toynakları çamura bulanmış, kurdelesı sırlıklam olmuştu ama yoluna devam etti.

Sonunda Pearl kuru toprağa ulaştı. Arkadaşlarını nazikçe yumuşak çimenlere indirdi. Sevinçle bağırdılar ve ona sarıldılar. "Bizi kurtardın!" dedi Finn. "Tüylerin ne kadar çamurlu!" dedi Hazel. Pearl kirli toynaklarına ve dolaşmış yelesine baktı. Gülümsedi. "Sadece çamur," dedi. "Sonra temizlerim. Sadece hepinizin güvende olmasına sevindim." Arkadaşları gülümsedi ve hepsi sıcacık, mutlu hissetti.

Pearl arkadaşlarını diğer hayvanların beklediği çayıra götürdü. Pearl'i çamur içinde görünce şaşkınlıkla nefeslerini tuttular. Ama sonra Finn, Hazel ve Bramble'ın mutlu yüzlerini gördüler. "Pearl bizi kurtardı!" diye bağırdılar. Hayvanlar Pearl'i alkışladı. Pearl kalbinde sıcak bir ışık hissetti. Kendini hiç bu kadar gururlu hissetmemiştir. Başkalarına yardım etmek temiz kalmaktan daha önemlidir.

O akşam Pearl t ylerindeki çamuru yıkadı ve yelesini parlayana kadar fırçaladı. Toynaklarını cilaladı ama çizikleri ve aşınmaları dert etmedi. Onlar cesur macerasının hatıralarıydı. Soluk mavi kurdelesini kuyru ına yeniden ba ladı. Berrak dereye kendine baktı ve gülümsedi. Hâlâ güzeldi ama artık gerçek güzelliğin iyilikten geldiğini biliyordu.

Ertesi gün Pearl arkadaşlarıyla çayırdaki oynadı. Çamurun içinden koştuklarında o da onlarla koştu. Çamur bacaklarına sıçradığında güldü. "Sadece çamur!" dedi. Arkadaşları sevinçle bağırdı. Pearl, nazik ve cesur olmanın her şeyi kusursuz tutmaktan daha önemli olduğunu öğrenmişti. Ve kendini her zamankinden daha mutlu hissetti.

O günden sonra Pearl toynaklarını parlak tuttu ama bir daha çamurdan kaçmadı. Başkalarına yardım etmenin en güzel şey olduğunu biliyordu. Arkadaşları onu daha da çok sevdi ve ona her zaman güvenebileceklerini bildiler. Pearl gümüş toynaklarına bakarken gülümsedi. Hâlâ biraz çamurluydular ve bu çok güzeldi.

Ve böylece tek boynuzlu at Pearl çayırda mutlu mesut yaşadı. Nazik ve cesur olmanın en güzel şey olduğunu öğrendi. Çamurlu toynakları cesaretinin ve kocaman kalbinin işaretiydi. İçi ve dışıyla olduğu kişiden gurur duyuyordu. Ve her yağmur yağdığında, arkadaşlarını kurtardığı ve gerçek güzelliği başkalarına yardım etmekte bulduğu o günü hatırladı.